Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

14. november 2018*

Eelotsusetaotlus – Direktiiv 2009/72/EÜ – Artikli 3 lõiked 2, 6 ja 15 ning artikli 36 punkt f – Elektrienergia siseturg – Eelotsuse küsimuste hüpoteetilisus – Eelotsusetaotluse vastuvõetamatus

Kohtuasjas C-238/17,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Vilniaus miesto apylinkės teismase (Vilniuse linna esimese astme kohus, Leedu) 11. aprilli 2017. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 9. mail 2017, menetluses

**UAB „Renerga“**

*versus*

**AB „Energijos skirstymo operatorius“,**

**AB „Lietuvos energijos gamyba“,**

menetluses osalesid:

**UAB „BALTPOOL“,**

**Lietuvos Respublikos Vyriausybė,**

**Achema AB,**

**Achemos Grupė UAB,**

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: neljanda koja president M. Vilaras kolmanda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud J. Malenovský (ettekandja), L. Bay Larsen, M. Safjan ja D. Šváby,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikku menetlust ja 3. mai 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: leedu.

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– UAB „Renerga“, esindajad: *advokatas* V. Radvila, *advokatas* K. Pabijanskas ja *advokatas* G. Balčiūnas, *dikigoros* C. Malamataris, *Rechtsanwalt* A. Wilhelm, *avvocato* E. Righini ja *avocat* C. Cluzel ning hiljem *advokatas* V. Radvila ja *advokatas* K. Pabijanskas, *avvocato* E. Righini ja *avocat* C. Cluzel,

– AB „Energijos skirstymo operatorius“ ja AB „Lietuvos energijos gamyba“, esindaja: *advokatas* A. Žindul,

– UAB „BALTPOOL“, esindajad: A. Smaliukas ning E. Junčienė,

– Achemos Grupė UAB, esindaja: *advokatas* G. Balčiūnas,

– Leedu valitsus, esindajad: D. Kriaučiūnas ja R. Dzikovič,

– Euroopa Komisjon, esindajad: O. Beynet, Y. G. Marinova, A. Steiblytė ja J. Jokubauskaitė,

olles 12. juuli 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 Käesolev eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. juuli 2009. aasta direktiivi 2009/72/EÜ, mis käsitleb elektrienergia siseturu ühiseeskirju ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 2003/54/EÜ (ELT 2009, L 211, lk 55), artikli 3 lõikeid 2, 6 ja 15 ning artikli 36 punkti f.

2 Taotlus esitati kohtuvaidluses ühelt poolt UAB „Renerga“ ning teiselt poolt AB „Energijos skirstymo operatorius“ ja AB „Lietuvos energijos gamyba“ vahel ning see käsitleb viivise tasumist avalike teenuste osutamise hüvitiste hilinenult maksmise eest.

## Õiguslik raamistik

### *Liidu õigus*

3 Direktiivi 2009/72 põhjendustes 46 ja 50 on märgitud:

„(46) Käesoleva direktiivi põhinõue on arvestamine avalike teenuste osutamise nõuetega ning seetõttu on tähtis, et käesolevas direktiivis käsitletaks kõigis liikmesriikides järgitavaid ühiseid miinimumstandardeid, milles arvestatakse tarbijakaitse, varustuskindluse, keskkonnakaitse ja samaväärse konkurentsitaseme eesmärke kõigis liikmesriikides. On oluline, et avalike teenustega seotud nõudeid saaks tõlgendada riiklikul tasandil, võttes arvesse riiklikke tingimusi ja järgides ühenduse õigusakte.

[…]

(50) Avaliku teenusega seotud nõudeid, sealhulgas universaalteenusega seotud nõudeid ja neist tulenevaid ühiseid miinimumstandardeid on vaja veelgi tugevdada, et tagada kõikidele tarbijatele, eelkõige kaitsetumatele tarbijatele võimalus konkurentsist ja õiglastest hindadest kasu saada. Avaliku teenuse nõuded tuleks määratleda riigi tasandil, võttes arvesse siseriiklikke tingimusi; liikmesriigid peaksid siiski austama ühenduse õigust. […]“

4 Direktiivi artikli 3 lõiked 2, 6 ja 15 sätestavad:

„2. Liikmesriigid võivad [EÜ] asutamislepingu asjakohaseid sätteid, eelkõige artiklit 86 täielikult arvesse võttes ja üldist majandushuvi silmas pidades kehtestada elektrisektori ettevõtjatele avalike teenuste osutamise kohustused, mis on seotud turvalisusega, sealhulgas varustuskindlusega, tarnete korrapärasuse, kvaliteedi ja hinnaga ning keskkonnakaitsega, sealhulgas energiatõhususe, taastuvate energiaallikate ja kliimakaitsega. Need kohustused peavad olema selgelt määratletud, läbipaistvad, mittediskrimineerivad ja kontrollitavad ning tagama ühenduse elektriettevõtjatele võrdse juurdepääsu liikmesriikide tarbijaskonnale. Seoses käesolevas lõikes nimetatud varustuskindluse, energiatõhusust edendava nõudluse juhtimise ja keskkonnakaitse ning taastuvate energiaallikate eesmärkide täitmisega võivad liikmesriigid rakendada pikaajalist planeerimist, võttes arvesse kolmandate isikute võimalusi võrgule juurde pääseda.

[…]

6. Kui liikmesriik annab tasuks lõigetes 2 ja 3 sätestatud kohustuste täitmise eest rahalist hüvitist, muud liiki hüvitisi ja ainuõigusi, tehakse seda mittediskrimineerivalt ja läbipaistvalt.

[…]

15. Käesoleva direktiivi jõustamisel teavitavad liikmesriigid komisjoni kõigist universaalteenuse ja avalike teenuste osutamise kohustuste täitmisega seoses võetud meetmetest, sealhulgas tarbija- ja keskkonnakaitse meetmetest, ning nende võimalikust mõjust siseriiklikule ja rahvusvahelisele konkurentsile, olenemata sellest, kas need meetmed nõuavad või ei nõua erandi tegemist käesolevast direktiivist. Seejärel teavitavad nad komisjoni iga kahe aasta järel kõigist nende meetmete muudatustest, olenemata sellest, kas need nõuavad või ei nõua erandi tegemist käesolevast direktiivist.“

5 Selle direktiivi artikli 36 punkt f näeb ette:

„Käesolevas direktiivis täpsustatud reguleerimisülesannete täitmisel võtab reguleeriv asutus kõik mõistlikud meetmed, et tihedas koostöös teiste asjaomaste riiklike ametiasutustega, kaasa arvatud konkurentsiasutustega, ning piiramata nende pädevust, saavutada artiklis 37 sätestatud kohustuste ja volituste raames järgmised eesmärgid:

[…]

f) tagada, et võrguettevõtjatele ja võrgu kasutajatele pakutakse nii lühikeses kui ka pikas perspektiivis asjakohaseid stiimuleid süsteemi jõudluse tõhustamiseks ja turgude integreerimise soodustamiseks“.

### *Leedu õigus*

6 Direktiiv 2009/72 on võetud Leedu õigusesse üle energiaseaduse (Energetikos įstatymas), elektrienergia seaduse (Elektros energetikos įstatymas) ja taastuvenergiaseadusega (Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymas).

7 Elektrienergia seaduse sätetele tuginedes võttis Leedu valitsus 18. juulil 2012 vastu otsuse nr 916, millega kiidetakse heaks avalike teenuste osutamise kord elektrienergiasektoris (Vyriausybės nutarimas Nr. 916 Dėl Viešuosius interesus atitinkančių paslaugų elektros energetikos sektoriuje teikimo tvarkos aprašo patvirtinimo). Viidatud otsuse punkti 3 kohaselt hallatakse „avalike teenuste osutamise hüvitisi" kooskõlas valitsuse 19. septembri 2012. aasta otsuses nr 1157, millega kiidetakse heaks elektrienergiasektoris avalike teenuste osutamise hüvitiste haldamise kord (Vyriausybės nutarimas Nr. 1157 Dėl Viešuosius interesus atitinkančių paslaugų elektros energetikos sektoriuje lėšų administravimo tvarkos aprašo patvirtinimo), kehtestatud avalike teenuste osutamise hüvitiste haldamise raamistikuga.

8 Valitsuse otsuse nr 916 punkt 18.1 näeb ette võimaluse ajutiselt peatada avalike teenuste osutamise hüvitise maksmine valitsuse otsuses nr 1157 sätestatud korras ja tingimustel, kui avaliku teenuse osutaja või temaga seotud isikud jätavad täielikult või osaliselt tasumata otsuse nr 1157 punktis 16 ette nähtud tegelikult tarbitud elektrienergia eest tasumisele kuuluvad avalike teenuste osutamise hüvitised.

9 Valitsuse otsus nr 1157 määratleb mõiste „seotud isikud" (punkti 3 viies lõik). Selle otsuse punktis 26.1 on sätestatud, et jaotusvõrguettevõtja, ostev ettevõtja ja haldur peatavad maksmise juhul, kui avalike teenuste osutaja või temaga seotud isikud jätavad tasumata tegelikult tarbitud elektrienergia eest tasumisele kuuluvad avalike teenuste osutamise hüvitised. Samas sättes on täpsustatud, millistel tingimustel võidakse maksmine taastada. Sama otsuse punktis 26.2 on ette nähtud, et kui avalike teenuste osutaja eraldub seotud isikute rühmast, mille vähemalt üks liige on jätnud täielikult või osaliselt tasumata tegelikult tarbitud elektrienergia eest tasumisele kuuluvad hüvitised, makstakse talle väljamaksmata avalike teenuste osutamise hüvitisi alles siis, kui temaga varem seotud isik on ära maksnud kõik hüvitised, mis kuuluvad tasumisele enne eraldumist tegelikult tarbitud elektrienergia eest.

## Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

10 Renerga käitab viit elektrijaama, mis toodavad elektrit taastuvatest energiaallikatest. Renerga tarnib oma toodetud elektri jaotusvõrku. Koos ettevõtjaga Achema AB ja teiste ettevõtjatega kuulub Renerga kontserni Achemos Grupė UAB.

11 Renerga ja põhikohtuasja kostjate vahel 7. jaanuaril 2013 ja 19. juunil 2013 sõlmitud lepingute kohaselt kohustub Renerga põhikohtuasja kostjatele müüma kogu toodetud ja jaotusvõrku tarnitud elektrienergia ning põhikohtuasja kostjad kohustuvad selle ostma ja selle eest tasuma. Viidatud lepingute kohaselt moodustub hind, mida põhikohtuasja kostjad peavad Renergale kõnealuse elektrienergia eest maksma, elektrienergia turuhinnast ning avalike teenuste osutamise hüvitistest, mis vastavad õigusnormides sätestatud korras ja tingimustel Renerga toodetud elektrienergia suhtes kohaldatava fikseeritud hinna ja turuhinna vahele.

12 Avalike teenuste osutamise hüvitiste haldur UAB „BALTPOOL" teatas põhikohtuasja kostjatele 25. veebruaril 2016, et valitsuse otsuste nr 916 ja nr 1157 kohaselt tuli Renergale avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmine täielikult peatada seniks, kuni Achema või teised temaga seotud isikud on täielikult tasunud tegelikult tarbitud elektrienergia eest tasumisele kuuluvad avalike teenuste osutamise hüvitised. BALTPOOLi väitel ei olnud Achema esiteks täielikult täitnud oma kohustust tasuda tegelikult tarbitud elektrienergia eest tasumisele kuuluvad avaliku teenuse osutamise hüvitised ja teiseks väitis BALTPOOL, et kuna kontsernile Achemos kuulub Achema kapital täies mahus ja kontrolliõigust andev osalus Renergas, tuli Achemat ja Renergat käsitada seotud isikutena.

13 26. veebruaril 2016 teatas Energijos skirstymo operatorius Renergale, et talle tasumisele kuuluvate avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmine Renergale on peatatud. 8. märtsil 2016 edastas Lietuvos energijos gamyba Renergale samalaadse teate, milles oli märgitud, et avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmine talle peatatakse määramata ajaks ja Renergale makstakse välja üksnes temalt ostetud elektrienergia turuhind.

14 BALTPOOL täpsustas 10. märtsi 2016. aasta kirjas Renergale, et 31. jaanuaril 2016 oli Achemale saadetud arve kogusummas 629 794,15 eurot (käibemaks kaasa arvatud), kus tasumise tähtpäevaks oli määratud 24. veebruar 2016. Eelotsusetaotlusest nähtub, et kuna Achema seda arvet 25. veebruari 2016. aasta seisuga tasunud ei olnud, siis tuli sellest tulenevalt peatada avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmine Achemale ja kõikidele temaga seotud isikutele.

15 Kuna põhikohtuasja kostjad jätsid täitmata oma kohustuse tasuda Renergale temalt ostetud elektrienergia koguhind, eelkõige ostetud elektrienergia hinna osaks olevad avalike teenuste osutamise hüvitised, tekkis neil Renerga ees võlg 1 248 199,81 eurot.

16 Kõnealune võlg tasuti 21. aprillil 2016, kui BALTPOOL tegi otsused, mis olid adresseeritud põhikohtuasja kostjatele ja puudutasid peatatud avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmist.

17 Renerga esitas 12. detsembril 2016 Vilniaus miesto apylinkės teismasele (Vilniuse linna esimese astme kohus, Leedu) hagi, milles palus kohtul mõista Lietuvos energijos gamybalt ja Energijos skirstymo operatoriuselt kahjuhüvitisena välja vastavalt 9172,84 eurot ja 572,82 eurot, mis katab kahju ja viivise selle eest, et viimased maksid hagejale 7. jaanuari ja 19. juuni 2013. aasta elektrienergia ostu-müügi lepingutes sätestatud avalike teenuste osutamise hüvitised hilinenult. Peale selle palus Renerga kohustada põhikohtuasja kostjaid tasuma nendelt summadelt intressi 8,05% aastas.

18 Leides, et vaidlus nõuab direktiivi 2009/72 selgitamist, otsustas Vilniaus miesto apylinkės teismas (Vilniuse linna esimese astme kohus, Leedu) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiivi 2009/72 artikli 36 punktis f sätestatud eesmärki „tagada, et võrguettevõtjatele ja võrgu kasutajatele pakutakse nii lühikeses kui ka pikas perspektiivis asjakohaseid stiimuleid süsteemi jõudluse tõhustamiseks ja turgude integreerimise soodustamiseks“, mis on kehtestatud reguleerivale asutusele, kes täidab direktiivis 2009/72 kindlaks määratud reguleerimisülesandeid, tuleb mõista ja tõlgendada nii, et see keelab jätta stiimulid (avaliku teenuse osutamise hüvitised) pakkumata või et see keelab nende piiramise?

2. Arvestades asjaolu, et direktiivi 2009/72 artikli 3 lõikes 2 on sätestatud, et avalike teenuste osutamise kohustused peavad olema selgelt määratletud, läbipaistvad, mittediskrimineerivad ja kontrollitavad, ning direktiivi 2009/72 artikli 3 lõikes 6 on sätestatud, et rahaline hüvitis avalikke teenuseid osutavatele isikutele tuleb määrata mittediskrimineerivalt ja läbipaistvalt, on vaja selgitust järgneva kohta:

Kas direktiivi 2009/72 artikli 3 lõikeid 2 ja 6 tuleb tõlgendada nii, et need keelavad avalike teenuste osutajatele antavate stiimulite piiramise juhul, kui nad täidavad avalike teenuste osutamisega seoses võetud kohustusi nõuetekohaselt?

Kas liikmesriigi õigusega kehtestatud kohustus peatada avalike teenuste osutajatele rahaliste hüvitiste maksmine, olenemata avalike teenuste osutaja avaliku teenuse osutamisega seotud tegevusest ja tema võetud kohustuste täitmisest, vaid sidudes avalike teenuste osutamise hüvitiste väljamaksmise piiramise (peatamise) avalike teenuste osutajaga seotud isiku (milles kontrolliv osalus kuulub samale ettevõtjale, kellele kuulub kontrolliv osalus ka avalike teenuste osutajas)

tegevuse ja kohustuste täitmisega selle ettevõtjaga seotud avaliku teenuse tarbimise tasu arvestamisel, tuleb lugeda diskrimineerivaks, ebaselgeks ja õiglast konkurentsi piiravaks direktiivi 2009/72 artikli 3 lõigete 2 ja 6 tähenduses?

Kas liikmesriigi õigusega kehtestatud kohustus peatada avalike teenuste osutajatele makstava rahalise hüvitise väljamaksmine hoolimata sellest, et avalike teenuste osutajatel säilib kohustus täita ka edaspidi täielikult oma avalike teenuse osutamise kohustusi ja sellega seotud lepingulisi kohustusi elektrienergiat ostvate ettevõtjate ees, tuleb lugeda diskrimineerivaks, ebaselgeks ja õiglast konkurentsi piiravaks direktiivi 2009/72 artikli 3 lõigete 2 ja 6 tähenduses?

3. Kas direktiivi 2009/72 artikli 3 lõike 15 kohaselt, mis nõuab liikmesriikidelt komisjoni teavitamist iga kahe aasta järel kõigist universaalteenuse ja avalike teenuste osutamise kohustuste täitmisega seoses võetud meetmete muudatustest, on selline liikmesriik, kes on siseriiklikes õigusaktides kehtestanud alused, eeskirjad ja mehhanismid avalike teenuste osutajatele makstavate hüvitiste piiramiseks, kohustatud Euroopa Komisjoni sellistest uutest õigusaktidest teavitama?

4. Kas olukord, kus liikmesriik kehtestab siseriiklikes õigusaktides alused, eeskirjad ja mehhanismid avalike teenuste osutajatele makstavate hüvitiste piiramiseks, on vastuolus direktiivi 2009/72 rakendamise eesmärkidega ning liidu õiguse üldpõhimõtetega (õiguskindlus, õiguspärane ootus, proportsionaalsus, läbipaistvus ja mittediskrimineerimine)?“

**Eelotsusetaotluse vastuvõetavus**

19 Komisjon vaidlustab eelotsusetaotluse vastuvõetavuse põhjendusega, et taotletud liidu õiguse tõlgendusest ei ole põhikohtuasja lahendamisel kasu. Nimelt ei ole Renegal komisjoni väitel avalike teenuste osutamise kohustusi direktiivi 2009/72 artikli 3 lõike 2 mõttes, sest ei valitsuse otsuste nr 916 ja nr 1157 sätetest ega põhikohtuasja kostjatega sõlmitud lepingutest ei tulene avalike teenuste osutamise kohustusi elektritootjatele nagu Renerga, kes kasutavad taastuvaid energiaallikaid.

20 Siinkohal tuleb märkida, et vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale on ELTL artiklis 267 ette nähtud Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute koostöö raames üksnes asja menetleval ja selles tehtava lahendi eest vastutaval liikmesriigi kohtul õigus kohtuasja eripära arvesse võttes hinnata nii eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Seega, kui esitatud küsimused puudutavad liidu õigusnormi tõlgendust või kehtivust, on Euroopa Kohus üldjuhul kohustatud otsuse tegema (12. novembri 2015. aasta kohtuotsus Hewlett-Packard Belgium, C-572/13, EU:C:2015:750, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika).

21 Samas tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et liikmesriigi kohtu esitatud eelotsusetaotluse läbi vaatamata jätmine võib olla õigustatud juhul, kui liidu õigus ei ole juhtumi asjaolude suhtes ei otseselt ega kaudselt kohaldatav (vt selle kohta 7. juuli 2011. aasta kohtuotsus Agafiței jt, C-310/10, EU:C:2011:467, punkt 28).

22 Käesolevas kohtuasjas palub eelotsusetaotluse esitanud kohus kõigi oma eelotsuse küsimustega sisuliselt selgitada, kas direktiiviga 2009/72 ja konkreetsemalt selle direktiivi artikli 3 lõigetega 2, 6 ja 15 ning artikli 36 punktiga f ja samuti liidu õiguse üldpõhimõtetega on vastuolus niisuguste riigisiseste sätete kohaldamine, milles on nähtud ette võimalus peatada taastuvatest energiaallikatest elektrienergia tootmist edendama mõeldud avalike teenuste osutamise hüvitiste maksmine elektritootjatele kuni hetkeni, kui tootjaga seotud isikud maksavad ära avalike teenuste osutamise hüvitised, mis kuuluvad tasumisele nende poolt tegelikult tarbitud elektri eest.

23 Sellega seoses on direktiivi 2009/72 artikli 3 lõikes 2 ette nähtud, et liikmesriigid võivad EÜ asutamislepingu asjakohaseid sätteid, eelkõige selle artiklit 86 täielikult arvesse võttes ja üldist majandushuvi silmas pidades kehtestada elektrisektori ettevõtjatele avalike teenuste osutamise

kohustused, mis on seotud turvalisusega, sealhulgas varustuskindlusega, tarnete korrapärasuse, kvaliteedi ja hinnaga ning keskkonnakaitsega, sealhulgas energiatõhususe, taastuvate energiaallikate ja kliimakaitsega.

24 Eelotsusetaotlusest ei ilmne aga selgesti, kas põhikohtuasja asjaoludel oli Renerga allutatud avalike teenuste osutamise kohustustele, mille asjasse puutuv liikmesriik selle direktiivi alusel kehtestas.

25 Selle küsimuse täpsustamiseks küsis Euroopa Kohus eelotsusetaotluse esitanud kohtult oma kodukorra artikli 101 alusel selgitusi, millele see kohus vastas 26. märtsi 2018. aasta kirjas.

26 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustas oma vastuses, et Leedu õigusnormid ei näe Renerga suhtes ette imperatiivset kohustust toota elektrit taastuvatest energiaallikatest ja seda tarnida. Sama kohus märkis, et Renerga ei olnud kantud Leedu valitsuse vastu võetud nimekirja avalike teenuste osutajatest, vaid et Renerga kohustus elektrienergiat tootma ja seda põhikohtuasja kostjatele müüma vabatahtlikult. Eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitas samuti, et Renerga ja põhikohtuasja kostjate vahelised õigussuhted on määratletud 7. jaanuaril ja 19. juunil 2013 sõlmitud lepingutes ja reguleeritud eraõigusega ning et need lepingud on võimalik üles öelda, nii et ei saa kinnitada, et Renergal lasunuks avalike teenuste osutamise kohustus.

27 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu vastust tuleb seega mõista nii, et asjasse puutuv liikmesriik ei olnud kehtestanud Renerga suhtes avalike teenuste osutamise kohustust direktiivi 2009/72 artikli 3 lõike 2 mõttes.

28 Eeltoodust järeldub, et liidu õiguse sätted, mille tõlgendamist palutakse, ei ole põhikohtuasja asjaolude suhtes ei otseselt ega kaudselt kohaldatavad ning et seega on kõik käesolevas kohtuasjas esitatud küsimused hüpoteetilised.

29 Eeltoodud kaalutlustest kogumis tuleneb, et eelotsusetaotlus on vastuvõetamatu.

## Kohtukulud

30 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

**Eelotsusetaotlus, mille Vilniaus miesto apylinkės teismas (Vilniuse linna esimese astme kohus, Leedu) esitas 11. aprilli 2017. aasta otsusega, on vastuvõetamatu.**

Allkirjad